

der have over 1.200 Rbd., er frugtesløst, vil jeg maasse kunne afholde mig fra at stemme; men stemme for den vil jeg ikke. Mine Herrer! det er, som det blev bemærket af det ærede af mig tidligere omtalte Medlem (Strup), ganske rigtig, at det er en Krænkelse, der tilføies disse Embedsmænd; det er ikke blot en Tilfidsættelse af deres Billighedsraa — det vilde de lettere kunne bære, naar man behandlede Alle ens, naar man fik Alle over een Raar; — men det er med en dyb Bøse af Uvillie, at de maa modtage en Afgjærelse som denne. Det absolute Kongedømme efterlod os ved den fri Forfatnings Indførelse en i det Hele hæderlig, arbeidsom og dygtig Embedsstand, en Embedsstand, der var opdraget til at søge sit Livsformaal i Udøvelsen af sin Embedsgjerning, og som i det Væsentlige med varm Interesse knyttede sig til den, og, lad mig tilføie, en Embedsstand, der til lige i Ordets sande Betydning var frisindet. Det var i denne Embedsstands Række — det var i hvert Fald blandt dem, der havde modtaget Embedsdannelsen —, vi for en stor Del skulle søge, naar vi ville se, hvilke Mænd der her hjemme i en lang Aarrække have forberedt, ordnet og udviklet den Frihed, vi nu glæde os ved. Det vilde være en besynderlig Nemesis, om de nu bleve behandlede paa denne Maade. Jeg veed meget vel, at der kan tillægges dem Feil, de havde ikke den rette Burdering af Bansketscheberne ved den Drogave, der skulde løses, de saae maasse bort fra Meget, som man bittert maa beklage, at de ikke havde Die for. Det er sandt; men jeg maa ikke desto mindre hævde, at besynderligt vilde det være, om Fædrenes Synder nu paa denne Maade skulde gjengjældes Børnene. Ja, det er en tilvissende haard Behandling, de tildels ved Forholvenes Magt ere bleven udsatte for, og jeg tænker her især paa den i Ordets strenge Forstand egentlige Embedsstand; thi vi maa huske paa, at vi med den sammentvandede meget forskellige Stillinger. Der er visse Stillinger, som man uden nogen særlig Forberedelse, kun udrustet med sædvanlig borgerlig Dannelse, umiddelbart kan gaa ind i; men der er andre, der fordrer en lang, omhyggelig, anstrengende og med overordentlig Betsøfning forbunden Forberedelse, og det er især denne sidste Række af Embedsstillinger, som jeg ganske særligt tror, man maa sige, fortjener en høj Grad af Interesse, og som er bleven ramt saa haardt. Den uheldige Katastrofe med Slesvigs Tab har jo overløst forskellige Afdelinger af Embedsstanden med Kandidater, der lidt efter lidt ere bleven anbragte, men derved er Anvæntet i den forfærdeligste Grad blevet forrykket. Det ærede Medlem talte om unge Mænd, der kunde faae Tillæg af Medhjælpssummerne. Lad mig blot et Dieblit tilføie en Dplysning, som jeg just tilfældigt er kommen i Besiddelse af, da jeg personlig interesserede mig for noget nærmere at komme til at faae et Indblik i disse Forhold. Der er et Ministerium, der mere end noget andet

har stillet store Krav med Betydning til Ansættelse under det; det er Justitsministeriet, der har arvet Traditionerne fra det gamle danske Cancelli. Det fordrer i sine Expeditionskontorer udelukkende fuldt uddannede juridiske Kandidater med laud til alle Prøverne, ja jeg tror endog saa, man gaar saa vidt, at man fordrer et ganske særlig kvalificeret laud. (Justitsministeren: Helst!), det saakaldte gamle Cancellilaud, for at Kandidater kunne faae Ansættelse i disse Poster. Det har interesseret mig at se, hvilke Stillinger der bydes dem i dette Ministerium. Jeg vil, for at den ærede Minister kan se, at jeg ikke anfører noget urigtigt, angive, at det er første Departements Expeditionskontor, jeg i det Følgende sigter til. De 4 ældste Medhjælpere — Assistenten er den smukke Titel, de have faaet — af hvilke der i det Hele er 9 eller 10, ere fødte respektive i Aarene 1837, 1838, 1839 og 1840. Den ældste er altsaa 37 Aar og den yngste 34 Aar og de staa nu som Assistenten, ventende paa, at de engang maa faae den Lykke at blive kongelige Embedsmænd. De ere det slet ikke, men de ere komne ind paa Embedsbanen og staa nu og vente, og med hvilket Livsmod skal en Mand paa 37 Aar engang vente at indtræde i sin Embedsvirksomhed? Og hvilke Gager have de da opnaaet, disse store Gager, som der tales om? Jeg skal nævne dem, mine Herrer. Gagerne for disse 4, som jeg her nævner, ere respektive 636 Rbd., 586 Rbd., 486 Rbd., og — jeg skammer mig ved at sige det, jeg troede, det var en ren Feiltagelse — den Fjerde har — 186 Rbd.! En Mand paa 34 Aar med brillante Examenprøver, som har arbejdet i Ministeriet i en lang Række af Aar, har 186 Rbd.! Man har forsikret mig om, at det var rigtig, jeg tør ikke benegte det, men det forekommer mig alligevel utroligt. Jeg kan ikke antage Andet, end at mine Tal her maa være urigtige — 186 Rbd.! Efter dem kommer der en Række Andre, der kaldes Volonterer, de staa Alle med Nil i Gage, ventende paa engang i Livets Løb at kunne rykke op mellem disse gagerede Medhjælperses Tal. Den, der staaar nederst i Rækken — han har staaet der i 5 Aar — er født i 1845 og er altsaa 29 Aar gammel. Det er, tror jeg, haarde Vilkaar at byde Statens tilkommende Embedsmænd. Længt bedre stiller det sig, hvor ikke en sliq særlig Forberedelse kræves. I denne Art af Kontorer vil man finde, at de tærvelligt og slettest Lønne — som de ganske sikkert ere — ere stillede ganske anderledes. Naar man f. Ex. betragter et saadant Kontor som det under Indvigningsministeriet for Post- og Telegrafvesnets Overbestyrelse, saa vil man finde, at der er en hel Række unge Mænd, som ere indtraadte med Gage i en Alder af 18, 20, 22 Aar, ganske vist kun med smaa Gager, men i en Alder, hvor alle de Andre, som jeg nys omtalte, anstrengende maa studere og enten selv eller ved deres Forældres Midler Aar for